

ΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΦΙΛΜ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΑΠΑΓΩΓΕΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Γιατί κλέβουν τα παιδιά; Διάφορες χαρακτηριστικές υποθέσεις. Η μυστηριώδης απαγωγή του μικρού Άμπερ. Τα φρικιαστικά έγκληματα του σαδιστού Καμισώ. Η τραγωδία της μικρούλας Άλμπερτίνας Άντζελάρ. Η πολύκρητη απαγωγή του παιδιού του Αμερικανού πολυκατομυριούχου Γούντγουαρντ, κλπ.

Η απαγωγές των παιδιών άρχισαν να γίνονται τόσο συχνές στις πρωτεύουσες της Ευρώπης, ώστε η κοινή γνώμη τους έχει αναστατωθεί με τον πιο ανησυχητικό τρόπο και ζητάει από τους ειδικούς την εξήγησι αυτού του εκπληκτικού φαινομένου. Γιατί λοιπόν κλέβουν τα παιδιά; Οι αστυνομικοί λένε ότι κι αυτές ή κλοπές αυτώνται ανάλογα με την αύξησι της εγκληματικότητας στην εποχή μας. Οι κοινωνιολόγοι πάλι δίνουν μία άλλη εξήγησι. Πού είναι κι αυτή εξ Ίσου αληθινή; Όσο αυξάνεται τρομακτικά ο αριθμός των διαζυγίων, τόσο πιο πολλές απαγωγές παιδιών θά γίνονται στα μεγάλα κέντρα, στις πρωτεύουσες της Ευρώπης. Τέλος, ή στατιστικές του υπουργείου της Δικαιοσύνης μας δείχνουν καθαρά τις αιτίες αυτών των κλοπών: είναι διάφορες. Τα παιδιά κλέβονται από τους εκδιστάς, από τους εγκληματίες και από τους συζύγους. Κι' άς αναφέρουμε τά πιο πρόσφατα και τά πιο χαρακτηριστικά γεγονότα:

Αυτές τις μέρες, στις 10 'Ιουνίου, κατά τις όχτω ή ώρα το πρωί, μία συντροφία μικρών παιδιών πήγαινε στο Λύκειο της όδου Σαιν-Γκυ. "Εξαφνα, ένα μυστηριώδες αυτοκίνητο στάθηκε κοντά τους. Από αυτό κατέβηκαν άμέσως πέντε άνθρωποι, άρπασαν ένα από τά παιδιά, τον μικρό Ρασούλ Άμπερ, ηλικίας όχτώ χρόνων, τον έφιμωσαν και τον έρριξαν μέσα στο αυτοκίνητο. "Επειτα ανέβηκαν κι' αυτοί και χάθηκαν με ίλιγγιώδη ταχύτητα στο βάθος του δρόμου.

Τ' άλλα παιδιά, τρομοκρατημένα, έτρεξαν κι' ειδοποίησαν τον διευθυντή του Λυκείου. "Εκείνος τότε τηλεφώνησε άμέσως στην αστυνομία και στον πατέρα του μικρού Άμπερ. Κι' έτσι τό μυστήριο αυτής της απαγωγής διαφωτίσθηκε γρήγορα.

Εδώ και δύο χρόνια, τό Μάη του 1932, ή κ. Άμπερ παράτησε τό σπίτι της, για ν' άκολουθήσει τον τρυφερό φίλο της. "Εσχάτως όμως δεν μπορούσε πειά να υποφέρει τό χωρισμό από τό παιδί της και πήρε την απόφασι να τό δει με κάθε τρόπο. Μά πώς: Νά τό ζητήσει από τον πατέρα του; Θά ήταν χαμένος κόπος. Τι έκανε τότε; "Οργάνωσε με τό φίλο της και με μερικούς γνωστούς της την απαγωγή που αναφέραμε και πού πέτυχε μία χαρά, αδιάφορο τώρα αν θά έχη ιστορίες με τά δικαστήρια κι' αν ο πρώην σύζυγός της θά πάρη πάλι πίσω τον μικρό Ρασούλ Άμπερ...

Τό Νοέμβριο ώστόσο του 1933 έγινε μία συνταρακτική απαγωγή που συγκλόνισε όλόκληρο τό Παρίσι. "Ενας άπαισιος κακοτύργος, ο παντοφλάς Ζάν Καμισώ, ηλικίας 43 χρόνων, έκλεψε από τό πάρκο Μονσώ τη μικρούλα Άλμπερτίνα Άντζελάρ, ηλικίας 12 χρόνων, και την έκρυψε στο δάσος του Μονμورانώ, όπου την κακοποίησε και κατόπιν την στραγγάλισε. Τό πτώμα όμως της τραγικής μικρούλας βρέθηκε από δύο χωροφύλακες κι' έτσι ανέκαλύφθη τό φρικτό αυτό έγκλημα, πού δεν άργησε να καταλήξει στη σύλληψι του δράστου. "Ο Ζάν Κα-

μισώ είχε τυλίξει τό πτώμα σε μία εφημερίδα, στο περιθώριο της όποιας, πριν από την απαγωγή, είχε γράψει διάφορες σημειώσεις, καθώς και τ' όνομά του, όπως κάνει συνηθώς άφηρημένος εκείνος πού κάθεται μονάχος σ' ένα καφενείο και δεν ξέρει πώς να σκοτώση την ώρα του. Οι αστυνομικοί λοιπόν έκαναν μία έρευνα στο σπίτι του Καμισώ, άφου πρώτα τον έπεισαν, ή όποια έφερε στο φως πολλά νέα αποκαλυπτικά στοιχεία. Από διάφορα ρούχα και παιδικά κοσμήματα (βραχιολάκια, χρυσές καρφίτσες, μικρούς σταυρούς του λαϊμού) άνεκαλύφθη ότι ο Καμισώ ήταν δράστης κι' άλλων τεσσάρων τέτοιων φρικιαστικών εγκλημάτων, καθώς και πολλών άλλων απαγωγών, ή όποιες όμως είχαν αποτύχει, είτε γιατί ο σαδιστής είχε φοβηθεί την τελευταία στιγμή, είτε γιατί δεν κατάφερε να παρασύρει μακριά, σε κάποιο δάσος, τό άθώο θύμα του. "Ο εγκληματίας λοιπόν, ύστερ' από την ανακάλυψι αυτών των ένοχοποιητικών στοιχείων, αναγκάσθηκε να ώμολογήσει τόσο τό τελευταίο φρικιαστικό έγκλημά του, όσο και τις άπότειρες πού είχαν αποτύχει. Οι ένοχοι δέ του Κακουρυιοδικείου του Σηκουάνα, σ' αυτή την περίπτωση, στάθηκαν στο ύψος τους. "Ο Καμισώ καταδικάσθηκε σε θάνατο στις 16 Μαρτίου του 1934.

Μία άλλη περίφημη απαγωγή είναι κι' εκείνη πού έγινε, πάλι στο Παρίσι, στις 23 'Ιανουαρίου του 1933 και πού είχε ένα σοβαρό άπόρροπα και τραγικά άποτελέσματα.

"Ο μίστερ Φράνκ Ο. Γούντγουαρντ, ένας Αμερικανός πολυκατομυριούχος από τη Νέα Υόρκη, ζούσε χωρισμένος από τη γυναίκα του, γιατί είχε κάνει κάποτε την άνοησία, πάνω σε μία στιγμή τρέλλας, να την εγκαταλείψει για λίγες μέρες, προτιμώντας τη συντροφιά της ζωηθιάς κι' ώμορφης δακτυλόγράφου του, μίς Πέτζυ Χόπκινς.

Η μίσση Γούντγουαρντ, έξω φρενών από την άχαρκτηρίστη αυτή διαγωγή του συζύγου της, ζήτησε άμέσως διαζύγιο και φυσικά δεν δυσκολεύτηκε διόλου να τό πάρη. Κι' έτσι ο Αμερικανός πολυκατομυριούχος πλήρωσε ακριβά την τρέλλα του, γιατί δεν έχασε μόνο για πάντα τη γυναίκα του, την όποια, παρ' όλες τις τρέλλες του, εξακολούθησε ν' αγαπάει, αλλά και τά δύο παιδιά του, τη μικρούλα Ρουθ, ηλικίας 11 χρόνων και τον άδελφό της Φράνκ, ηλικίας 9 χρόνων. Αυτός λοιπόν ο χωρισμός του ήταν άνυπόφορος. Κι' έτσι μία μέρα πήρε την απόφασι να κλέψει τά παιδιά του. Σάν καλός δέ Αμερικανός και πολυκατομυριούχος, δεν ληψήθηκε διόλου τά δολλάρια, ούτε υπεχώρησε μπροστά στα διάφορα εμπόδια. Πήγε άμέσως και βρήκε τον διευθυντή ενός ιδιωτικού γραφείου άστυνομικών ύποθέσεων.

—Θέλω να πάρω πίσω τά παιδιά μου, τού είπε. Μένουν με την πρώην γυναίκα μου σ' ένα μεγάλο της σοικίας του Έτουάλ, στον αριθμό 35 της λεωφόρου των Ήλυσίων. "Ορίστε τά

χαρτικά μου, που δείχνουν καθαρά ότι λέω αλήθεια. Έπειτα συγκεντρώσετε όσες πληροφορίες θέλετε για μένα, θα ήθετε ότι έχετε να κάνετε μ' έναν τζέντλεμαν... Και τώρα πάρετε ένα τσέκ 100.000 φράγκα για τα πρώτα έξοδα. Όταν υοφ φέρετε τα παιδιά μου, θα σάς πληρώσω το λογαριασμό που θα μου δώσετε... Μη λυπηθείτε χρήματα. Κάνετε ό,τι θέλετε, φτάνει να ξαναπαρω κοιτά μου τα παιδιά μου...

Με τέτοια επιχειρήματα, μπορεί κανείς να πείσει όλους τους ιδιωτικούς ντετέκτιβ του κόσμου. Το «Γραφείο Ρισάρ» λοιπόν επιστράτεψε όλους τους μυστικούς αστυνομικούς που και στο τέλος της έδδομάδος, την ώρα που η Αγγλίδα γκυβερνάντα των μικρών Γούντγυαρντ γυρίζει μαζί τους από το Δάσος της Βουλώνης, είδε ξαφνικά να κατεβαίνουν από ένα κλειστό αυτοκίνητο τρεις άγνωστοι και να της άρπάζουν τη μικρούλα Ρουθ και τον Φράνκ. Η γκυβερνάντα, τρελλή από το φόβο της, έτρεξε προς το αυτοκίνητο, μέσα στο οποίο είχαν τρυπώσει κι' όλος οι άπαγωγείς και με τις γροθιές της έσπασε το τζάμι της πορτιέρας, με την ελπίδα ότι θα κατάφερε να πάρη πίσω τα παιδιά της μισσος Γούντγυαρντ. Μά το αυτοκίνητο χάθηκε σάν άστρατη προς το Δάσος της Βουλώνης και η δυστυχισμένη γκυβερνάντα άπομεινε στη μέση του δρόμου, με τα χέρια καταματωμένα. Κι' αλήθεια, το αίμα έτρεχε σάν ποτάμι από το δεξί της χέρι, γιατί είχε κόψει μια άρτηρια στο τζάμι της πορτιέρας του αυτοκινήτου...

Οι ντετέκτιβ ούτε συλλογίσθηκαν καθόλου αυτό το τραυμα της Αγγλίδας γκυβερνάντας. Παρέδωσαν αμέσως τα παιδιά στον Άμερικανό πολυεκατομμυριοούχο, ο οποίος έφυγε το ίδιο βράδυ για τη Χάρθρι κι' από εκεί, με τη θαλαμγγο του τράσθηκε για τη Νέα Υόρκη.

Σ' αυτό το σημείο νομίζει κανείς ότι τελειώνει άπλα και ήσυχά η υπόθεση. Κι' όμως γελείται, γιατί αυτή η ιστορία μπερδεύτηκε με τον πιο τραγικό τρόπο. Η μισσος Γούντγυαρντ, όταν έμαθε ξαφνικά την άπαγωγή των παιδιών της, τρελλάθηκε από την άποτομη συγκισης. Η Άγγλίδα γκυβερνάντα πάλι έλασε το χέρι της, γιατί οι γιατροί αναγκάσθηκαν να της το κόψουν, επειδή είχε μολυνθή η πληγή. Τέλος η μικρούλα Ρουθ άρρώσθησε κατά τη διάρκεια του ταξειδιου από ένα σοβαρό κρουλόληγμα και πέθανε πριν η θαλαμγγο της Νέα Υόρκη.

Η αλληπάλληλες αυτές τραγωδιές έσπασαν τέλος στον μιστερ Γούντγυαρντ. Τ' Άμερικανικά δικαστήρια τον τιμώρησαν παραδεισινιακά: τον πέθαναν πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα...

Γιατί λοιπόν κλέθουν σήμερα τα παιδιά; Τις αιτίες τις είδατε από τα παραπάνω χαρακτηριστικά παραδειγματα. Η άπαγωγή των παιδιών γίνεται από τους χαρισμένους συζύγους κι' από τους ασιδιστά. Όσο τώρα για τ' άποτελέσματα, είναι σχεδόν πάντα μοιραία για τ' άδία θύματα.

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

—Ήσαν γαλήνιες τουλάχιστον ή τελευταίες στιγμές του άειμνήστου συζύγου σου;
—Φαντάζομαι, πώς όχι... Τρείς... γιατροί, δυστυχώς, παράστεκαν στο προσκεφάλό του!

—Φαντάσομαι ο παληάνθρωπος, ότι μέσα στο θέατρο τόλμωσε να μου φωνάξη πώς θα μου δώση ένα σκαμπίλι!...
—Μωρέ τί μου λές; ... Και τί άπογινε κατόπιν;
—Τί άπογινε; ... Μούδωσε τό... σκαμπίλι!...

Σ το θέατρο:
—Κύριε, σάς παρακαλώ, δέν λέτε στην κυρία που συνοδεύετε, να θγάλη το καπέλλο της; Δέν θλέπω καθόλου τη σκηνή!...
—Νά της το πήτε, σάς παρακαλώ, ο ίδιος, γιατί εγώ δέν τολμώ... Είνε ή... πεθερά μου, ξερετε!...

—Όταν λείπει ο άρχιουιντάκης;
—Πού είναι ο κύριος άρχιουιντάκης;
—Λείπει, κύριε, μά τον άναπληρω έγώ!...
—Μά... θέλω να του δώσω κάτι...
—Δώστε το σέ μένα... Το ίδιο κάνει...
—Όποτε τότε δυο σκαμπίλια, για κάτι που έγραφε χθές η έφημεριδα σας για μένα!...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΗ

Ο συγγραφέας Χ... συναντήθηκε μιά μέρα μ' έναν παλιό και πιστό του φίλο.

—Άγαπητέ μου, το φώναζε πάλι τόν ειδή. Ο Θεός σέ έστειλε! Έχω άπολίτη άνάγκη από έναν έπιστο άνθρώπο, για να του άνοιξω την καρδιά μου άπογνε... Υποφέρο... Θέλω παρηγορία...

—Τι σοφ συμβαίνει, λοιπόν;
—Κάτι τρομερό! Η γυναίκα μου έμαθε πώς είχα μιά φίλη και τί έχω και ένα παιδί άπ' αυτήν!...

—Α! Και ποιάς έγινε άπογος, που πήγε και της το είπα;

—Εγώ ο ίδιος!...

—Σύ! Μά τρελλάθηκες, λοιπόν;

—Όχι. Άκουσε να δής πώς ήθε το πράγμα... Α, ο Θεός σέ έστειλε μπροστά μου άπογνε!... Μην ξεχνάς πώς είμαι συγγραφέας, πώς γράφο μυθοστορήματα, δράματα... Αυτό λοιπόν φταίει για όλα, το έπαγγέλιό μου... Έχω κάμποσο καιρό τώρα, που έτοιμάζω ένα δράμα μου. Πρόκειται για έναν άνθρωπο, που ζούσε κι' αυτός άρρώδης μια διπλή ζωή, τη μιά με τη νόμιμη γυναίκα του, την άλλη, με μια παλιά του φριενάδα... Ο άνθρωπος αυτός έγει επίσης ένα παιδί από την φίλη του. Άξαρνα, μιά μέρα, η γυναίκα του μαθαίνει την άλήθεια...

—Βλέπω ότι άρσιζες να άντλής από τόν έαυτό σου τις έμπεύσεις σου...

—Ναι, άκουσε... Σέρεις πώς η γυναίκα μου είναι συγχρόνος και μιά πολύτιμη συνεργάτις μου στο έπαγγέλιό μου. Ποτέ δέν γράφο τίποτε, χωρίς να την συμβουλευθώ, χωρίς να συζητήσω μαζί της τα σχέδιά μου, χωρίς να της διαβάσω, πρώτα σ' αυτήν, τα χειρογράφα μου. Αλλά τη φορά μιά σνεμα με άρηγόρησε πολύ, πάλι συνέλαβα το σχέδιο να γράφο αυτό το έργο. Πώς θα κατέληγε; Ποιά στάση θα κρατούσε αυτή η γυναίκα, πάλι έμαθε το τρομερό μυστικό του άνδρός της; Φυσικά, κι' αυτό επίσης το συζητήσα μαζί με τη γυναίκα μου...

—Και σού άπάντησε ότι...

—Μου άπάντησε: «Μά είναι άπολύστοτο, άγαπητέ μου. Πρέπει η σίςγνος να συγχωρήση τόν σύζυγο για την παλιά του άμαρτία». Τη ρώτησα τότε, κωτάρζοντας την στα μάτια: «—Πραγματικά το πιστεύεις αυτό, γιατί μου;». «—Το πιστεύω άπολύτως! μου άποκόρησε. Δέν μπορεί κών να βοηθή μιά άλλη λούσι σ' αυτό το έργο. Άφού η νόμιμη σύςγνος δέν μπορεί να γαρύση ένα παιδί του άνδρός της, πρέπει, το καθήκον της είναι, να δεχθή στο σπίτι της αυτό το παιδί, που έλκεινο έγει από μια άλλη... Κάνε, λοιπόν, αυτό που σού λέγω. Το έργο σου, με μιά τέτοια λούσι, θα πάρη μιά πνοή άνθρωπισμού, κάτι που θα το σηκώση πολλή παραπάνω από τα συνηθισμένα και τί συμβατικά, που γράφονται τελευταία. Σού έπαναλαμόβανα, δέν μπορώ να καταλάβω, δέν βρίσκομαι άλλη λούσι για το έργο!»

—Έτσι; ... Έκανε ο φίλος. Και σού, τότε; ...

—Κι' εγώ τότε, άγαπητέ μου, άκούγοντας αυτά τα λόγια της, βλέποντας τόν ένδοξισαίο, την ξαρσι, με την όποία μου μιλούσε, διερωτήθηκα μήπως δέν ήταν αυτή άρρώδης ή καταληπτότερη στιγμή, για να της άποκαλύψω ένα μυστικό, που άισθανόμουν μέσα μου τόσο βαρύ. Κυριευμένος, λοιπόν, από ποιητικό ένδοξισαίο, της φώναξα: «—Λοιπόν, άγάπη μου, βρίσκεσαι πώς η σίςγνος είναι ή μόνη στάση που πρέπει να κρατήση μιά άταιμημένη σίςγνος;». «—Άναμφίβλως!» ήταν ή άπάντησή της. «—Και πιστεύεις πώς η γυναίκα, που σέ μιά ταρούνα περιστασία, θα καταδικάζε τόν άνδρα της άμειλίχτη, θα ήταν...». «—Θά ήταν ένα άνάξιο πλάσμα, ναί!» μου άπάντησε ζωηρά. Τί ήθελες, λοιπόν, να κάνω, άγαπητέ φίλε; Με είχε πιάσει, όπως σού είπα, ο ποιητικός ένδοξισαίος, στα μάτια της γυναίκας μου διαβάσα μιά άπολύτη πεποιθήση σ' αυτά που μου έλεγες. Και τότε, με δυο λόγια, της άποκαλύψα την άλήθεια...

—Α! Και έκείνη;

—Έκείνη έγινε άξαρνα κατάλυμα, έτρεψε δόλοληρη... Σηκώθηκε, κωτευμένη από μιά έξαιρετική ταραχή... Άνοιξα την άγκαλιά μου για να την δεχθώ, με πλησίασε...

—Και; ...

—Και, ποσοτο προφέτσω να κωνηθώ άπ' τη θέσι μου, μου κατέδασε δυο μάτσους, έναν άπ' έδώ, άλλον άπ' εκεί... Πάτ!... Κιούε!... τού ο οβράνος γύρισε σάν σφοητίλι στα μάτια μου!...

—Και σού;

—Έγώ έγραφα τούς μιάτσους και βγήκα στο δρόμο για να τους... κωνήσω! Πάω να τρελλάθω!... Στάθηκα βλάκας!... Θα σκάσω!...

—Και τώρα τί θα κάνης;

—Ξέρω κι' εγώ!...

—Ζήτησε της σιγνώσης...

—Θά με ξανακωτωισοήση!...

—Πήγανε της το παιδί σου...

—Θα το γράη!...

—Τότε τί θα κάνης; Πρέπει κάτι να γίνη!...

—Θά γίνη κάτι...

—Τί; ...

—Θά τις ξαναγράω!...

Έστειλαν να

